

Hans Vandeweghe

Sportjournalist
@hansvdw

column

Ook meisjes van hier kunnen medailles winnen

Het was mei van vorig jaar, de zon scheen na een beetje regen, en ik zat buiten op een houten bank met een meisje van zestien te praten over het leven, de sport, de offers en alles wat daarbij hoort. Zestien is een beetje jong voor een interview. Met een zwemster had dat nergens toe geleid, die moeten wat ouder zijn voor ze door het chloor kunnen kijken. Deze was een turnster van wie de jaren dubbel tellen.

Een kindvrouw die al bijna langer op internaat had gezeten dan in de beschermende omgeving van het gezin. Ze had geen praatjes, helemaal niet zelfs,

maar ze was duidelijk een leading lady in het internaat van de Topsportschool aan de Gentse Blaarmeersen. De 'kleintjes' - amper een paar jaar jonger - kregen een bemoedigende opmerking en een collega-turner die bij het voetballen zijn voet had verstuikt, kreeg een vermaning.

"Ze kijken een beetje op naar mij", zei ze verontschuldigend. Tegen het einde van het gesprek vroeg ik of ze wist dat ze internationaal en ook hier in België speculeerden dat zij wel eens de eerste Belgische gymnaste zou kunnen worden die een medaille zou winnen op een groot toernooi? Voor het eerst

stopte haar geratel, want babbelen kon ze als geen ander. "Euh... wordt dat gezegd? Euh ja, dat zou mooi zijn." Ze was zestien, ze heette Nina Derwael.

Exact een maand eerder had ik haar een hele dag in actie gezien op een training. Ze waren begonnen om acht uur, na een opwarming die een doorsnee sporter op de spoedopname doet belanden. Om elf uur waren ze gestopt. In de namiddag was er een interne wedstrijd om uit te maken wie mee mocht naar het olympisch kwalificatietoernooi en daarom was het maar lichte training, zei head coach Yves Kieffer. Wij gingen tijdens de lunch een stukje vis

Derwael staat op het punt dat ze de lat moet leggen waar de prijzen liggen en de vraag moet stellen: wat is nodig om goud te halen?

eten, kwestie van het ijs wat te breken en te horen hoe deze Fransman met de reputatie van een slavendrijver onze meisjes voor Rio zou klaarstomen.

De realiteit bleek bij nader inzien erg mee te vallen. Jazeker, af en toe gaf hij een schreeuw, die ene met faalangst op het paard sprak hij zelfs hard toe en het bleef natuurlijk artistieke gymnastiek, wat vanaf zestien jaar dertig uur training per week betekent en maar één weekend op twee naar huis. Bij de koffie overliep hij zijn talenten. "Nina Derwael a le potentiel d'Emilie." Emilie is Emilie Le Pennec, namens Frankrijk gouden medaille op de brug met onge-

lijke leggers op de Spelen in Athene in 2004. Haar coach was de man tegenover mij en hij lachte het ongeloof weg. "Stop met de Vlaming uit te hangen, waarom zouden meisjes van hier geen medailles kunnen winnen?"

In Rio was het nog te vroeg. Derwael had haar olympisch kwalificatietoernooi in extremis zelfs gemist door een handblessure en niemand wint een medaille op het eerste mondiale gymtoernooi als senior, maar haar negentiende plaats in de allroundfinale werd onthaald als veelbelovend. De toestelfinale haalde ze niet. Het was een leerschool en er was die ene foto

na haar laatste oefening die alles zegde: ze had net de beste Belgische prestatie ooit neergezet op de Olympische Spelen, maar trok een sip gezicht. Dit had beter gekund, wist ze, en ook de coaches waren niet blij en vonden dat er meer had ingezeten.

Wat goed is, komt snel en dat is wat Nina Derwael op het voorbije WK heeft getoond. Ze is van negentiende allround naar de achtste plaats gegaan en van de twaalfde op de brug naar derde. Dit brons is behaald in het meest competitieve en meest mondiale individuele nummer in de vrouwensport. Het lijkt op appels met peren

vergelijken maar dat is het niet: dit gymbrons is evenwaardig aan het atletiekgoud van Nafi Thiam in de minder sterk bezette meerkamp. Nina Derwael is op het punt aanbeland dat ze de lat moet leggen waar de prijzen liggen. Bij al die euforie toch één relativerende opmerking: toppers die een olympische cyclus doortrekken, durven al eens af te zeggen voor een WK in een post-Olympisch jaar, wat betekent dat de concurrentie richting Tokio 2020 alleen maar zwaarder wordt. Aan de Blaarmeersen moeten ze zich voortaan één vraag stellen: wat is nodig om goud te halen?